

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **A.B.**
skazanego z art. 226 § 1 k.k.
w Izbie Karnej
po rozpoznaniu w dniu 3 października 2024 r.
na posiedzeniu bez udziału stron
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 18 czerwca 2024 roku w sprawie o sygn. II AKz 480/24,
utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu
z dnia 9 kwietnia 2024 roku w sprawie o sygn. IX Ko 32/24,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku skazanego A.B. o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 18 czerwca 2024 roku skazany A.B. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 czerwca 2024 roku w sprawie o sygn. II AKz 480/24, utrzymującym w mocy

postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 9 kwietnia 2024 roku w sprawie IX Ko 32/24.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek skazanego A.B. jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, LEX nr 3530681).

Na gruncie niniejszej sprawy zaznaczyć trzeba, że literalne brzmienie art. 540 § 1 k.p.k. ogranicza możliwość wznowienia postępowania jedynie do orzeczeń prawomocnie kończących postępowanie sądowe. W literaturze słusznie wskazuje się, że przedmiotem wznowienia postępowania mogą być te prawomocnie zakończone postępowania sądowe, w których rozstrzygnięto o odpowiedzialności karnej oskarżonego lub o przedmiocie procesu karnego, a nie o jakiegokolwiek innej kwestii, chociażby istotnej dla oskarżonego, rozstrzyganej w toku postępowania karnego. Choć wskazuje się również, że orzeczeniami kończącymi postępowanie są nie tylko wyroki i postanowienia rozstrzygające w przedmiocie głównego nurtu postępowania, a więc m. in. wyroki skazujące, uniewinniające lub postanowienia o umorzeniu postępowania, ale także prawomocne orzeczenia wydawane w innych, także pobocznych nurtach procesu, to jednak pod tym tylko warunkiem, że definitywnie zamykają rozpoznanie danej kwestii, wywołując trwałe skutki (por. J. Matras [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, wyd. II, red. K. Dudka,

Warszawa 2020, art. 540). Analogicznie na powyższą kwestę zapatruje się także judykatura (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 20 maja 2010 r., V KO 47/10, OSNKW 2010, nr 8, poz. 73; 6 lipca 2022 r., V KO 36/22, LEX nr 3405911, 13 września 2022 r., V KO 47/22, LEX nr 3485613).

W swoim piśmie z dnia 18 czerwca 2024 roku skazany A.B. odnosi się do szeregu orzeczeń incydentalnych zapadłych w związku z rozpoznaniem sprawy zasadniczej – zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 9 listopada 2023 roku w sprawie II K 842/22. Finalnie jednak kwestionuje postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 czerwca 2024 roku w sprawie o sygn. II AKz 480/24, utrzymujące w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 9 kwietnia 2024 roku w sprawie IX Ko 32/24 w przedmiocie oddalenia wniosku o wznowienie postępowania sądowego zakończonego wspomnianym wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 9 listopada 2023 roku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz doktrynie trafnie przyjmuje się, że atrybutu prawomocności, o którym mowa w art. 540 § 1 k.p.k., pozbawione jest np. postanowienie o oddaleniu wniosku strony o wznowienie postępowania lub stwierdzenia braku podstaw do wznowienia *ex officio* (por. m. in. postanowienie SN z dnia 9 lipca 2013 r., II KO 17/13, LEX nr 1374854; D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II. Art. 425–673, wyd. VII, Warszawa 2024, art. 540). Tym bardziej zatem atrybutu takiego nie posiada decyzja utrzymująca w mocy postanowienie o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania. Aktualnie złożony wniosek skazanego nie mógł więc zostać poddany badaniu w merytorycznym postępowaniu wznowieniowym.

W oparciu o powyższe stwierdzić należy, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Wobec załączonej do wniosku dokumentacji wykazującej brak środków finansowych po stronie skazanego A.B., kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

[ms]